

P V I S

1 6 0 3

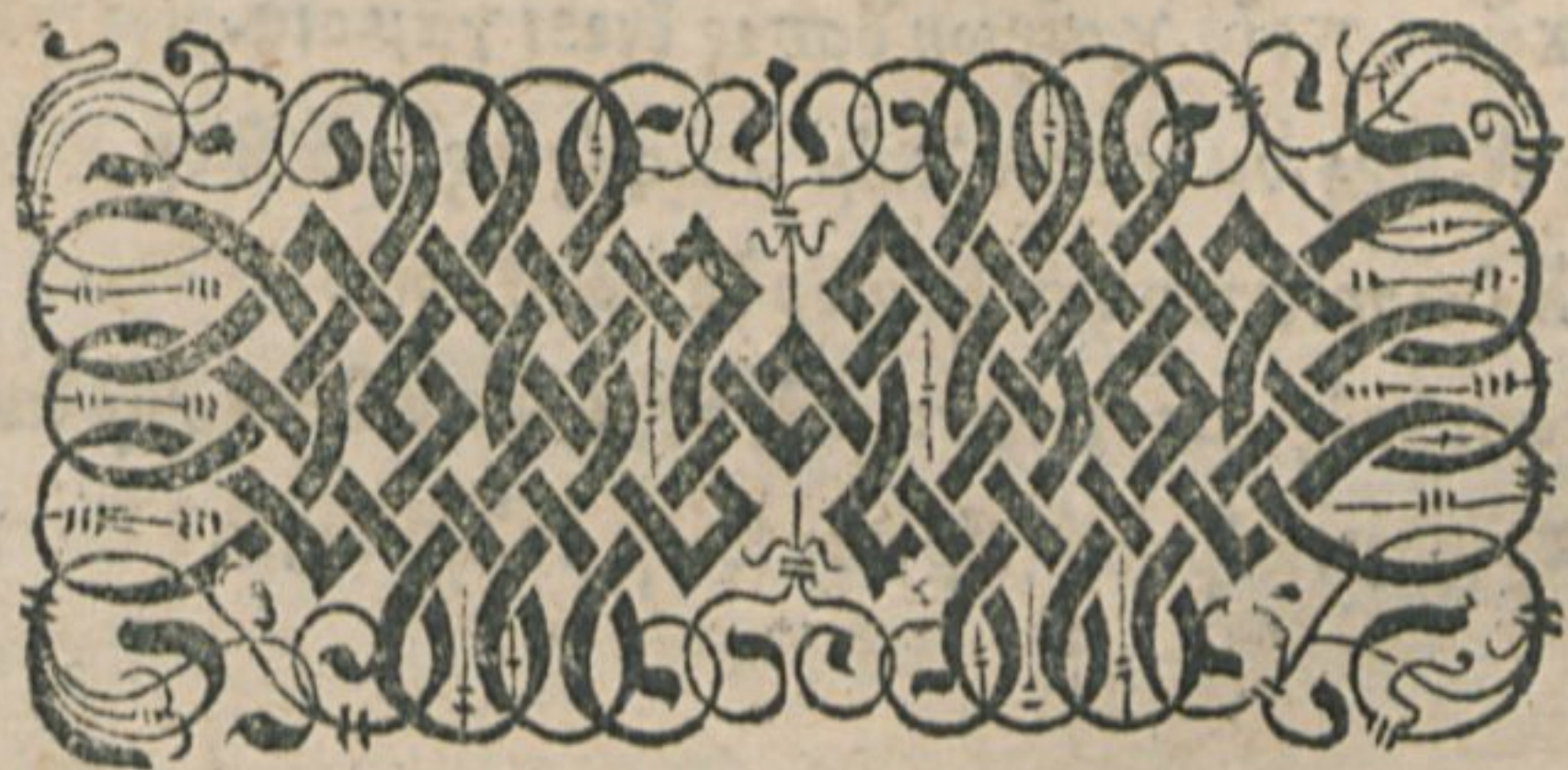
— II. —

55

ELEGIA
IN NVPTIAS CLARISSIMI VIRI
eruditione virtutēq; & sapientia præstantis
IOHANNIS COPI, LL. Doctoris,
& castissimæ ipsius Sponsæ
BARBARÆ HESSEN,

Scripta
A

MICHAELE HASLOBIO.

FRANCOFORDIÆ AD
Oderam.
Anno L X I.

et.

70

ABDIAS PRÆTORIVS.

Μοῦσα καὶ χάριτες, κοῦρα Διδε, αἴ ποτε κάδμου
ἔς γάμον ἔλθοῦσαι καλὸν αἰεὶ σάτ' ἔπος:
ὅτ, ἢ καλὸν φίλον ἐσὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ὄσι:
τοῦτ' ἔπος ἄθανάτων ἦλθε διὰ σομάτων.
Ταῦτα πεποιήκεν πολλῶν ἀνταξίου ἄλλων
θεύγνιδος ἐν μέλεσιν Πιερίε ἠδ' ὑπέπης.
τοῖς δεσποῖσι χρισιαδῶν χορδὴ ἐγκλυτὴ ἀδεται ἴσα
κῶπε, ποτὲ χαίρων ὄσων ἐνεσι γάμοις.
Ἄλλα δὲ καὶ ὕμνον πολλὸν δὴ φέρτερον ἄλλον
Ἄδῃ τοῖσ' ἄνθρωποις τὸν ἔροπον ἐυχόμενος:
πρῶτα Πατῆρ, μετέπειτα Λόγος, καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς.
συγαμικὸν τούτων τὸν βίον ἐυλογέης.

ELEGIA

IN NVPTIAS CLARISSIMI VIRI

eruditione virtutèq; & sapientia præstantis

IOHANNIS COPI, LL. Doctoris,

& castissimæ ipsius Sponsæ

BARBARÆ HESSEN,

Scripta

A

MICHAELE HASLOBIO.

Mane sub Aurorã liquido dum rore madescit
Mensibus & flauis est viduatus, ager.

Abdita dum pandis pendentibus arbore ramis

Læta diem varia voce salutat auis,

Errabam Viader piscoso gurgite clarus

Inter arenosam quã fluit amplus humum,

Et tumidum multis anfractib. incidit æquor,

Quod regit in falsis Baltica Tethys aquis.

Non locus est illo melior nec pulchrior alter,

Nostra Lycaoniam quã videt ora feram.

Vndiq; pubescunt pratorum lumina flores,

Fronde stat ornatum versicolore solum.

Decidua pandunt sua latã brachia quercus,

Multaq; his geniti vinea seruat opes.

Dulce viatori volucres solamen in æstu.

Suaue sub arborea fronde queruntur aues.

A 2 Odera

Odera iucundo iuuat hæc loca pulchra susurro,
Cum stat odorato cespite pictus ager.
Cygnus in his campis cecinit feliciter HESSI
Mulsit & HVT TENV S, carmine clarus, aquas,
Aonas in montes, Cyrrhæ comes ibat in hortos
Scribere qui suetus culta SABINVS erat,
Suauiter ABDIAS, fandi doctissimus autor,
Hic etiam Graia carmina voce canit.
Quid loquar Aonijs MAIOREM fontibus ortum,
Cuius inexhausto flumine vena fluit?
Qui propior Musis de Lauro digna meretur
Dona, quod illius tam benè cantat Olor.
Illius est numeros Viader miratus in vndis,
Ad Viadri quoties carmina dixit aquas.
Non ego Musarum sobolem non dico BOCERV M,
Qui canit imparibus regia facta modis,
Quàm bene Marchiacis animi pariebat in oris
Pignora, Varnouñ sidus & aura soli?
Hic quoq; facundus Phœbo ridente stupentes
In sua CODICIVS carmina traxit aquas.
Hic etiam Perseus SCHOSSERI præditus alis
Barbariem toruæ Phorcidos ore fugat,
Ingenij foetus nosterq; COPERNICVS edit
Aufonijs soluens ora diserta sonis.
Quis referat cunctos quib: aspiravit Apollo,
Et quib: Oderides carmina nulla negant?
Inuidet

Inuidet (ut fatear) nobis antiqua uetustas.
Par nec enim Cynthos par neq; Pindus erat.
Ergo loci motus dulcedine, motus & herbis,
Lumen odorifero germine pasco meum.
Tristis inoblitus curæ quam concitat hostis
Floris inexpletus cerno uirentis opes.
His ego consolor luctus, damnumq; rependo,
Dum meus in studijs haud bene cessit amor.
Purpureo tinctos Amaranthos sanguine miror,
Nomina qui, nunq; quod coma marcet, habet.
Proximus attentum me reddit Amaracus, horti
Dū cerebro præstat commoda, suavis honor.
Flos quoq; Liriopes nati solatur amantem,
Dum perijt uano captus amore sui.
Flos miser ò nimium nūc, corpus amabile quōdā,
Sors, fera sors formæ fulsit iniqua tuæ.
Non nihil intueor fugientis Solis amicam,
Vnica cui luctus causa perire fuit.
Quàm male consuluit nostris sors inuida rebus,
Quod quis amat toto pectore, rarus habet.
Quod malè fastidis ultro se præbet amandum,
Insequitur grauius, quod fugit, omnis amor.
Phillyrij miror Chironis nomine dictam,
Dulcèque cui Pæon nomen habere dedit.
Singula dum cautus uideo, floresq; saluto
Quos facib; quodam tristib; uisit amor:

Ecce Themis custos obseruantissima recti,
Et placidæ fauatrix pacis amica venit.
Æqua Themis, libramq; gerens, gladiumq; minas
Marchiacos flores ad noua ferta legit. Ccem
Sancta Fides, veneranda Fides, & Fœdera circū,
Pulchraq; Libertas, Pax quoq; seruat iter.
Hæ simul insistant operi, floresq; per agros
Pollice, cum Domina iusta iubente, legunt.
Qualiter Idalijs circumdata Cypria Nymphis
Carpsit odoratas per sua regna rosas.
Miror ego vultus, & vestimenta Dearum,
Quodq; verecundo fulsit ab ore decus.
Nam color vnus erat cunctis, & labra videres,
Non secus, ac roseo sanguine tincta forent.
Dum vigilēs herbis inhiant, quæruntq; puellæ
Vnde manu facili texere ferta queant,
Ex reliquis carpunt flores, quibus omen inhæret,
Commoda qui thalami legibus apta ferunt.
Euphrasiã primò nectunt, & Origanon, addunt
Nomina qui lucis, nomina noctis habet.
Cura Chamæpytin coniungere, cura chamædryn
Texere, cui memoris nomen & omen inest.
Quin etiam miscent absinthia, tollere febres,
Pellere quæ possunt, sed bene sumpta, sitim.
Captus honestarum studio gestuq; sororum,
Germina cur nymphæ nectitis illa, rogo.
Parthe

Parthenion malle[m] connectere, siue marini
Roris odoriferas læta per arua comas.
Aut Amaranthei circumlita germina rubris
Crinibus, aut cultus florida ruta tuos.
Omnia que Brumę sub tempore, quando perustus
Conspicitur campus frigore, lalua manent.
Tu quoq[ue] Diua gerens enlem cum lance coruscū
Pande mihi, generis quę sit origo tui.
Nam tua forma fidem nobis facit, esse Dearum
Te genus, & missas cœlitus esse reor,
Pectoris vt curas fallatis amantibus herbis
Prata, canis facibus dum sitit vstus ager.
Huc etiam Phœbus Musis comitantibus ipsum
Venit, ad Arctoas limen adeptus aquas.
Sic ego: sic contrā retulit fidissima custos
Imperij, iustę quę Dea nomen habet.
Sum Dea, si nescis, faciem quę cerno Tonantis,
Illius & regno colloquijq[ue] fruor.
Solis ab occalu dominatrix Solis in ortu
Nota, rego magnas orbis & vrbis opes.
Spreta diu, nunc regna Ducū me præside florent,
Quas volo seruari, legibus vsa meis.
Sum fata mente Dei, Patris sapientia, rectum
Quę probo, quę iustum, iustior ipsa, colo.
Cuiq[ue] suum tribuens poenas pro crimine pendo,
Me Duce pro factis præmia dignus habet.
Incolui

Incolui cœlos coelis fata, donec in urbes
Vrbis ego cultrix tendere iussa fui.
Vocibus usa meis monitisque salubrib: Hellas
Nobilis ex reliquis nomine pacis erat.
Vrbis Erichthæ mihi mœnia docta tulerunt
Corda, quib: nostri gloria cara fuit.
Quamlibet osores legum rigidicq; Cyclopes
Ferre parum leges sustinuere meas.
Ausonis & tellus nostri studiosa uigebat
Legibus: huic dulcis cura togata fuit.
Et licet obstreperent, immania monstra, Tyranni,
Iusticiæ, diuûm sorte, remansit honor.
Sic colui latas præcinctas mœnib: urbes
Æqua quibus sanctè iura colenda dedi:
Donec amor scelerum me rustica tecta coegit
Visere, quâ floret simplicitatis amor.
Hinc etiam iussus discedere celsa subiui
Sidera, qua primum progenerata fui.
Nunc iterum terras inuisens lata saluto
Mœnia, decretis surgere uisa meis.
Me duce sæuities multos dominata per annos
Terga citò uertit, uertere iussa, fugæ.
Publica res floret me sospite, publica languet
Res, ubi Iustitiæ forte recessit amor.
Trado Dei uoces, totum quas spargo per orbem:
Me sine nulla diu curia salua fuit.

Afficio

Afficio fontes pœnis, Nemesinæq; subactus æoliæ
Spargo, quib: mixtim fanda nefanda placere.
Tisiphoneq; comas sæuis impexa colubris
Torquet inextincta turpia corda face.
Sed tribuo iustis, quæ debeo, præmia: dicam
Quod, mea quem liquit dextera, nemo fuit.
Muneribus quamuis cultores prosequor omnes,
Quem tamen hæc tangant munera, rarus eris.
Fons ego sum legum, leges ego sancio: tanti
Non adeo multi flumina fontis amant.
Exulo spreta Ducū generi contempta per vrbes,
Nec regio nostris legibus vlla vacat.
Ergo malum sequitur, furit inconsulta iuuentus,
Vrbis & insignes imminuuntur opes.
Cum mea debebant animis infigere totis
Iussa, Dei Patris mente profecta mei.
Arcadiæ sicut spectant ad sidera nautæ
Virginis, vt monstret Parrhasis Arctos iter:
Sic quoq; Iusticiæ fuerat par quærere vulgus
Numen, & in vultus lumina ferre meos.
Sed sequitur tenebras potius pro lumine Solis:
Tantus in humanis mentibus error inest.
Nec monitus curat nec fœdera, libera fertur
Gens vaga, committens, quod iuuat omne, sceus
Inuolucris infans regitur genetricis in aluo: Clus.
Inuolucris saluis saluus & ille manet.

B

Si lace

Si laceres eadem, foetus cum matre' dolebit,
Forſitan haud iſtos luminis aura feret.
Sit licitum nullis ſanctas infringere leges,
In quibus eſt orbis pax, & amica ſalus.
Qui violat leges Furiarum ſentiet ictus:
At ſua cultori præmia ruruſ erunt.
Pandimus officiũ cum ſtirpe, docebimus herbas,
E quibus, in pratis condita, ſerta fero.
Hæ thalami ſignant decus: at ſi nomina neſcis,
Teutonicas voces conſule, certus eris.
Euphraſiam necto caris ſolamen ocellis:
Sit requies ſponſo ſponſa pudica ſuo.
Hæc oculos eius recreet, mea gaudia, dicat,
Sola tibi ſeruo, gaudia Cope probes.
Huic iecori gratum ſed Origanon addo, quod vſ
Læta ſuo debet pectora ferre viro. (xor
Sit benè ſit coniux affecta, ſit vna mariti
Fax, ſine qua ſponſi viuere nolit amor.
Addo ſimul florem de nocte dieq; vocatum,
Sponſa roget mitem nocte dieq; Deum.
Hunc velit, hunc optet, ſolum ſuſpiret in illum:
Qui ſociæ præſtet debita, ſponſus erit.
Necto Chamæpytin quod amarũ dulce vocamus
Germen, & hoc curæ ſigna latentis habet.
Dulce tori ſocijs hoc accidet, vt ſit amarum
Quod voluit Diuum gratia, ferre iugum.

Texo

Texo Chamædry tuos exoptatissima flores:
Sis memor ô animæ sponfa venusta mea:
Sit tibi gratus amor tantum meus optima virgo.
Blanditijs alijs ne capiâre caue.
Sis memor ô nostri, non obliuiscere nostri,
Nos erimus memores tempus in omne tui.
Quin etiam reliquis absinthia iungimus herbis,
Sæpe torum morbi sæpe pericla premunt.
Sed Deus, inspector vitæ, mala cuncta leuabit:
Dulcis erit thalamus quamlibet asper erit.
Explicui flores: Phœbi nunc accipe cultor,
Cui tribui sponso ferta parata velim.
Pampineas quando serus vindemitor vuas
Legerit, Autumnus cum noua musta dabit,
Copus amans legum Doctor nosterq; Sacerdos
Instituet pacti publica festa tui.
Nam tacitis condens ingentes ossibus ignes,
Virginis egregiæ captus amore fuit.
Quàm male quàm grauitè tegit æstus corde recess
Non bene susceptus dissimulatur amor. (ptos?
Et merito: pulchris decoratam moribus illam
Quod videt, idcirco flagrat amore magis.
Dicere si liceat, dicam, genus esse Dearum,
Tanta sub eximio pectore dona fouet.
Illa timens Diuum delubra frequentat & aras,
Ætherei voces & bibit aure Dei.

Perlegit Isaidæ diuina volumina vatis
Scripta, salutifero flamine dante lyram.
Illius excoluit Pallas Tritonia mores,
Munera sed formæ Cypria Diua tulit.
Ore sedent Charites, quæ dulcia verba ministrât,
Ex oculis lucet nil, nisi castus amor.
Nosse dedit doctas Pallas formosior artes:
Nouit inaurata pingere stamen acu.
Quodq; decet Nymphas, percurrit pectine lanã,
Pingit & artificii germina pulchra manu.
Aut etiam virides imitatur stamine syluas,
Addit & arboreas sedula virgo comas.
Aut niuei torquere colo glomeramina filii,
Tortaq; scit labris illa putare suis.
Munda, pudicitia custos, & sedula, parca
Instar apis, curat perficienda domi.
More Dæ Paphiæ timida testudine stantis
Non aliena facit, propria virgo facit.
Partheniũq; velut, quod tingit Hamadryas vndis,
Floret, & est horti, floris amantis, honor:
Sic nitet ac fulget plenis iam nubilis annis,
Nescio quod spirans suauiter ore decus.
Et veluti Diana suis circumdata Nymphis,
Molliter incedens lumina mittit humi:
Sic pudibunda solo nitidos deflectit ocellos,
Pulcher amor iuxta seruat euntis iter.

Huic

Huic decus afflavit Dea formosissima Cypris,
Par Veneri Venerem vel superare potest.
Hinc amor est Copo, Quis, n. ferus ille quis atrox,
Tam benè qui cultæ nolit amore frui?
Crediderim, mihi Fama levis quod rettulit, illum
Non semel hanc precibus sollicitasse suis,
Donaque formosæ non vna dedisse puellæ
Cum prece, qua simplex conciliatur amor.
Pulchra meas si Nympha voles assumere flammæ,
Iuro tibi, totum me fore sponte tuum.
Addo fidem dictis, hæc & tibi pignora trado,
Pignora qui trado, cor tibi trado meum.
Quid faceret virgo, Nec enim valet esse roganti
Rustica, nec votis corda sinistra gerit.
Non labor est mites sibi conciliare puellas:
Sit scelus emeritam fallere velle fidem,
Molle cor est Nymphis, credunt, ne decipe captâ,
Hæc bonitas aliquo digna favore fuit.
Ergo fidem Copi cernens & amabile pectus,
Sum tuus, aiebat, tu meus ignis eris.
Iamque probat rosea tinctas lanugine malas,
Ingenij suavis iam bona pulchra placent.
Quodque sit ornatus, Schradero præside, latum
Ad Viadri flumen, nuper honore nouo.
At quia me coluit legum non inscius, illi
Florida texo mea ferta parata manu,

In thalami munus, meliori mūnere digno,
Ista sacerdoti porridge dona meo,
Dic quoq; iusticiam Copi conatibus æquam,
Firmaq; pro socio fundere vota toro,
Ut sobolem gignat, superūm quæ nomina laudet,
Augeat & Patris splendida facta sui.
Adde toro suaues laturas germina Musas,
Ludet inaurata carmen Apollo Chely.
Dixit, & ex nostris oculis secessit in auras
Diua: fuisse Deam significabat odor.
Hæc igitur cape ferta tibi quæ numina mittunt
Cope, quod illorum fulgida castra col is.
Quodq; faues Musis & Apollinis artibus, illis,
Perpetua quarum gloria prole manet.
Ergo mihi videor nunc doctum cernere Phœbū,
Ut canat in laudes carmina culta tuas.
Non secus Hermionem cum duxit Agenore natus
Artifici tetigit pollice fila lyrae.
Pegasidesq; procul video properare puellas.
Et noua non vna germina ferre manu.
Plectraq; cum Cithara cerno, qua carmina ludāt,
Quæ thalami decorent gaudia læta tui.
Sicut vbi nupsit Neptuno cærulea mater,
Carmina Pegaseæ præcinuere Deæ.
Pulchra placent oculis facilēq; merentur amorem.
Caraq; plus homines, si qua venusta, putant.
Pulchra

Pulchra Deus fecit, vult pulchra creator amari,
Pectora nulla Deus, sint nisi pulchra, probat.
Forma sed haud tantū placeat, sed viuuda virtus,
Qua nihil immensus suauius orbis alit.
Fons Deus est solus virtutis, diligit illam.
Qualis & est, tales nos cupit esse Deus.
Sic cupit agnosci, cupit vt virtute colatur:
Sint procul à pulchris turpia, crimen habent.
Sis igitur lætus doctissime Cope, Sacerdos
Iusticiæ, venit quod tibi pulchra domum.
Quæ pariter forma, pariter virtute decorum
Clara pudicitia nomine, corpus habet.
Æmula virtutis precibus quæ numina poscit,
Et colit ætherea relligione Deum.
Tu quoq; Spōsa tuo sub pectore cōcipe plausus,
Quod tibi tam doctum fata dedere virum.
Illius ingenium Viader moresq; probauit:
Hinc studijs legum præmia digna tulit.
Diis animas genitas, & candida pectora vatū
Is quod amat, vatū carmine nomen habet.
Hunc medijs vltro complectere Sponsa lacertis,
Eius ab amplexu ne fuge, mater eris.
Te faciet numen generosa prole beatam,
Si thalami coniunx fœdera firma coles.
Si pietas & alumna fides sanctissima cœli,
Pectore lucebunt tempus in omne tuo.

Si thas

Si thalami socio castum seruabis amorem,
Qualis in Æoliden Penelopæus erat.
Qualis erat quondam Pagasæ coniugis æstus
Castus, & haud aliqua labe notatus amor.
Obsequiosa tuo si faueris ipsa marito,
Cui tua non aliter, quàm sua, grata salus.
Si vaga decuties incendia turpis amoris,
Absit is à thalamo nil nisi crimen alit.
Hunc Deus (vt castus Deus est) plus omnib. odit,
Et grauib. punit turpia facta malis.
Si pudor ore tuo, si pulchra modestia ludet,
Si tibi carus erit sobrietatis amor.
Sed quid ego moneo, vitam quæ moribus ornat,
Et nihil in pulchro corpore labis habet.
Quam pietas & sancta fides, dilectio suavis,
Quam regit, è roseo qui nitet ore, pudor.
Hanc igitur medijs complectere Cope lacertis,
Dum tibi se totam sub tua iura dedit.
Te cupit ex animis, & te suspirat in vnum,
Quam cuperes vnam, digna puella fuit.
Protege mansuetam, quo se defendere possit
Non habet, imbelli nemo nocere velit.
Panthoides mandat nuptam ne lædat honestam
Vir, quia diuina tradita voce fuit,
Quæ veluti supplex ad sacram sistitur aram:
Supplicibus passim parcere iura iubent.

Sic

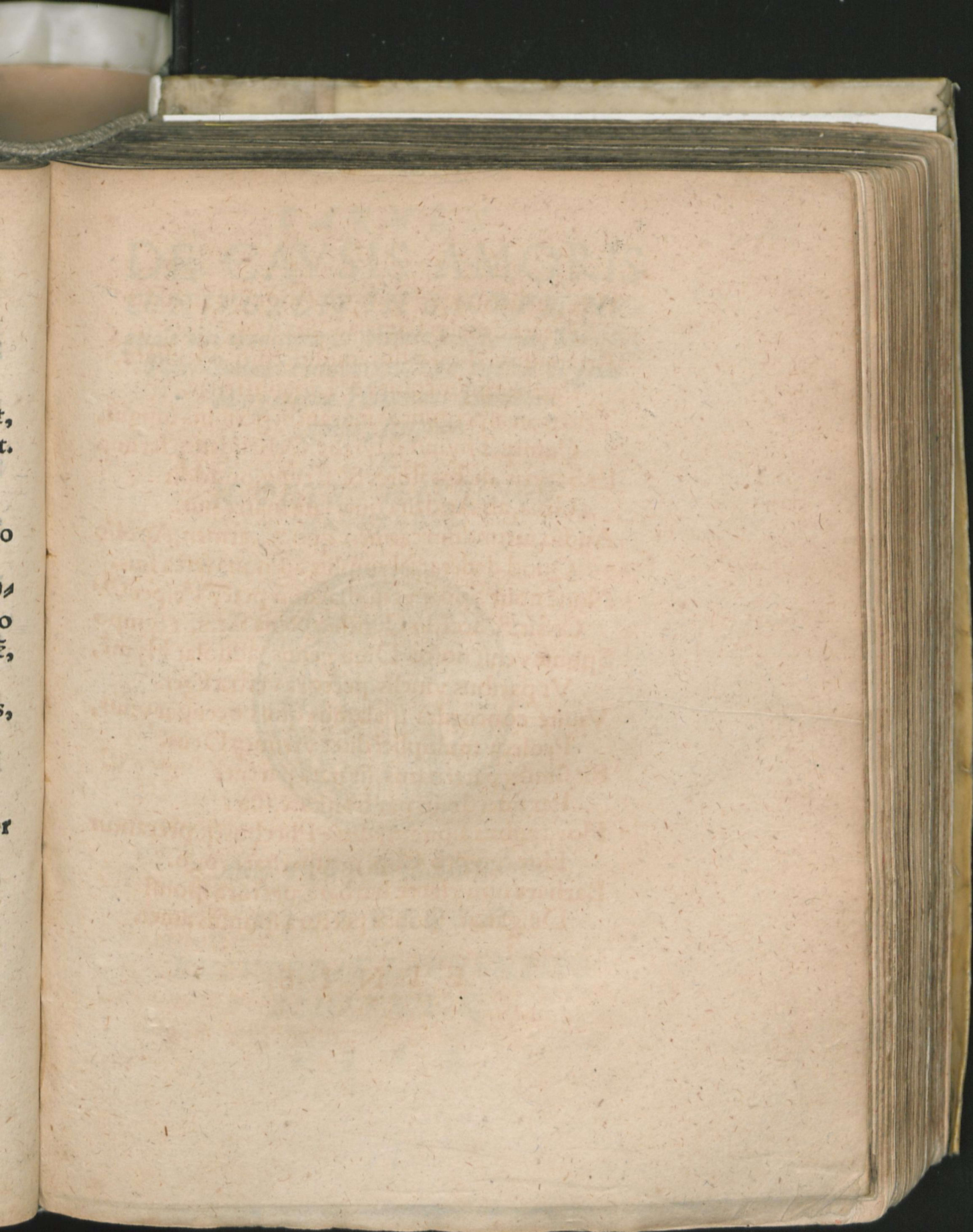
Sis igitur custos Sponsæ, sis mitis in illam;
Mutuus officijs est retinendus amor.
Sic etiam Christo concors Ecclesia Sponso
Iungitur, ac constans est in amore suo.
Filius infirmam gestat, placatq; parentem,
Quaq; potest illam parte iuuare, iuuat.
Suauiolum figit verbi prædulce labellis,
Addit & huic donum, flamina sancta, suum.
Semper adest Sponsæ: tandem cum venerit orbi
Summa dies, illi gaudia læta dabit.
Is Deus inceptis faueat mitissimus istis:
Coniugio iunctis omnibus ille fauet.
Donet & ambobus dulcissima pignora lecti,
Ac Pylj præstet secula longa senis.
Plura locuturus fueram, sed sidere coelum
Pingitur, & profert aurea Luna rotas.
Et Venus ostendit lumen formosius orbi:
Illa daret donum iam, nisi stella foret.
Arbitror offerret foecundas illa columbas,
Quæ rata signa tori connubialis habent.
Quæ stabilem seruant, inimicæ litis, amorem,
Ac socij gignunt pignora multa tori.
Iamq; Medusæas video cum carmine Musas:
Cui nitidos flores, cui noua dona ferent?
Cerno, torū scandunt, blandis & odorib. implent
Limina, suffitum mascula thura cient.

C

Vna

Vna puellarum fert germen Adonidos: addit
Altera delicias Cypria Diua tuas.
Artemidos reliquæ florem, dulcemq; Melissam,
Parthenique comas & Libanoti tuas.
Teucrion aspergunt, Amaranthi germina iungunt,
Cumq; Thymo Myrtos Oebalidenq; ferunt.
Et Satyris dictos flores & Eryngion addit
Gens, ab Acidalia quæ fata matre fuit.
Audio iucundum carmen quoq; carmen, Apollo
Quod dederat Nymphis ad noua festa suis.
Nunc noue Spõse veni, thalamũ pete, Vesper O
Celsit, & accedit Cynthia plena faces. Clympe
Sponse veni (nosco Diuũ genus) aduolat Hymẽ,
Vt paribus vinclis pectora vestra liget.
Viuite concordēs thalamus quos occupat vnus,
Proleq; multiplici ditet vtrunq; Deus.
Sit similis patri natus, sit nata parenti
Par fidei dono par bonitate, suæ.
Hoc, quibus aspirant Musæ Phœbusq; precantur
Hoc ego pro Copi prosperitate rogo.
Barbara non vlla re barbara, pectora sponsi
Diligat, at sponsæ pectora sponsus amet.

E I N I S.

t,
t.

o

1

o

z,

s,

r

Jf 4600

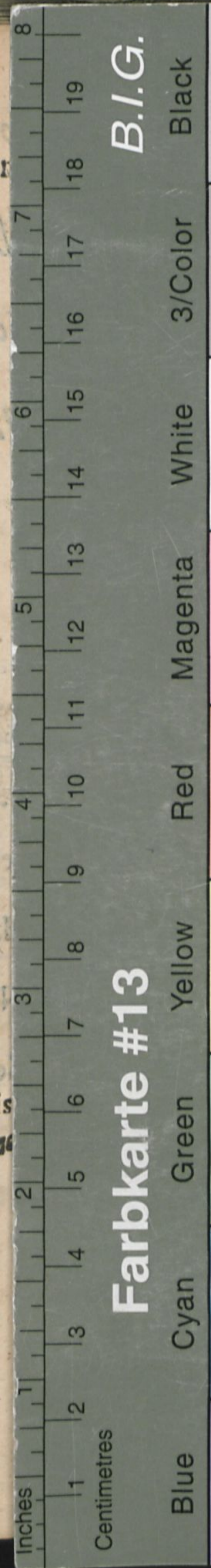
ULB Halle 3
003 299 04X

sb.

1077

B.I.G.

Farbkarte #13

IV.

55

LEGIA

AS CLARISSIMI VIRI

utèq; & sapientia præstantis

NIS COPI, LL. Doctoris,

strissimæ ipsius Sponsæ

BARBARÆ HESSEN,

Scripta

A

AELE HASLOBIO.

COFORDIÆ AD

Oderam.

Anno LXI.

et.

70

